

Περιστερί, 28/03/24

ΔΕΛΤΙΟ ΤΥΠΟΥ

Παρέμβαση της Ένωσης Συλλόγων Γονέων και Κηδεμόνων Περιστερίου

στην εκδήλωση του Δήμου Περιστερίου με θέμα

“Βία και παραβατικότητα ανηλίκων – Προκλήσεις και τρόποι αντιμετώπισης”

Την Τετάρτη 27/03/24 αντιπροσωπεία του ΔΣ της Ένωση Συλλόγων Γονέων και Κηδεμόνων Περιστερίου παρευρέθηκε, έπειτα από πρόσκληση, στην εκδήλωση του Δήμου Περιστερίου, στην οποία συμμετείχε το Υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, η Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας Εκπαίδευσης Γ' Αθήνας και η Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Γ' Αθήνας.

Το περιεχόμενο της εκδήλωσης, όπως προέκυψε από τις τοποθετήσεις των ομιλητών, δεν αφορούσε σε ουσιαστικά μέτρα ενίσχυσης των σχολείων, των μαθητών, αλλά και των εκπαιδευτικών. Αντίθετα, ανακοινώθηκε η επιβολή νέων μέτρων καταστολής, η αύξηση της αστυνόμευσης σε χώρους όπου συγκεντρώνεται νεολαία, η αυστηροποίηση των ποινών, αλλά και η διεύρυνση των διάφορων πλατφορμών, εφαρμογών και panic button για την καταγγελία περιστατικών και προσώπων.

Ως Ένωση Συλλόγων Γονέων και Κηδεμόνων, μας απασχολεί σοβαρά το γεγονός, ότι ενώ φαίνεται πως πως το φαινόμενο της βίας στα σχολεία αυξάνεται, περιορίζεται η παρέμβαση από πλευράς υπευθύνων στην καταστολή, παρά στην ουσιαστική προσπάθεια να υπάρξει πρόληψη στα σχολεία με την ολόπλευρη ενίσχυση όλων των φορέων της εκπαιδευτικής κοινότητας με ειδικούς επιστήμονες, ψυχολόγους και κοινωνικούς λειτουργούς, τη συνεργασία με κοινωνικές δομές και άλλα δημιουργικά και αποτελεσματικά μέτρα.

Στην εκδήλωση ζήτησε και έλαβε τον λόγο ο πρόεδρος της Ένωσης Συλλόγων Γονέων και Κηδεμόνων Περιστερίου, προκειμένου να τοποθετηθεί και να παρουσιάσει συνοπτικά τη θέση της, η οποία ακολουθεί στη συνέχεια.

Για το ΔΣ

Ο Πρόεδρος

Φίλιππος Φλουσκούνης

Η Γενική Γραμματέας

Αλεξία Σαρημανώλη

Τοποθέτηση του προέδρου της Ένωσης Συλλόγων Γονέων και Κηδεμόνων Περιστερίου

Εκ μέρους της Ένωσης Γονέων Περιστερίου θα θέλαμε να τοποθετηθούμε για το θέμα που συζητάμε σήμερα, το οποίο εμείς δεν το αποκαλούμε “νεανική παραβατικότητα”. Αντίθετα, εμείς το αντιμετωπίζουμε ως νεανική βία και θα εξηγήσουμε παρακάτω για ποιο λόγο δεν το αποκαλούμε “νεανική παραβατικότητα”.

Το συγκεκριμένο φαινόμενο μας απασχολεί πολύ ως γονείς, για αυτό τα τελευταία χρόνια οι Σύλλογοι Γονέων, οι Ενώσεις Γονέων, παίρνουμε πρωτοβουλίες καλώντας στα σχολεία επιστήμονες ψυχολόγους, κοινωνικούς λειτουργούς για να μας βοηθήσουν ως γονείς στην προσέγγιση τέτοιων φαινομένων, ώστε πιο αποτελεσματικά να παρεμβαίνουμε στα παιδιά μας. Αντίθετα, βλέπουμε το κράτος, διαχρονικά τις κυβερνήσεις, από την μια να λένε ότι η βία στα σχολεία είναι πολύ σημαντικό πρόβλημα, αλλά από την άλλη να μην παίρνουν τα αντίστοιχα μέτρα, ώστε να αντιμετωπιστεί το ζήτημα.

Για παράδειγμα από το 2015 μέχρι σήμερα έχει ανακοινωθεί από τις κυβερνήσεις που πέρασαν η σύσταση δύο επιτροπών για την σχολική βία, μια το 2015 και μια το 2019. Αυτές οι επιτροπές δε συγκροτήθηκαν καν, δεν συνεδρίασαν ούτε μια φορά. Ταυτόχρονα έχουν τοποθετηθεί στα σχολεία ψυχολόγοι και κοινωνικοί λειτουργοί. Για να συνεννοηθούμε όμως· στην πραγματικότητα αυτό που συμβαίνει είναι ότι το κάθε σχολείο που έχει ή ψυχολόγο ή κοινωνικό λειτουργό - γεγονός που είναι λάθος, γιατί είναι συμπληρωματικές ειδικότητες που χρειάζονται σε κάθε σχολείο - αυτός βρίσκεται στο σχολείο μία μέρα την εβδομάδα και έχει στην ευθύνη του άλλα 4 σχολεία. Νομίζουμε, ότι και μάγος να ήταν δεν θα κατάφερνε πολλά. Γιατί δεν προλαβαίνει να δει τις ανάγκες κάθε σχολείου, να καθορίσει δραστηριότητες που θα βοηθήσουν τα παιδιά από μικρές ηλικίες να αντιληφθούν σωστά τα ζητήματα της βίας, αλλά και άλλα προβλήματα που υπάρχουν στα σχολεία.

Τώρα τα μέτρα που ανακοινώθηκαν από την κυβέρνηση αφορούν μόνο στις ποινές. Δηλαδή επανέρχεται η πενθήμερη αποβολή και άλλες ποινές, ενώ ταυτόχρονα φτιάχτηκε πλατφόρμα καταγραφής περιστατικών. Αυτά τα μέτρα δεν θα λύσουν κάτι, γιατί δεν χτυπάνε τη ρίζα του ζητήματος που για εμάς δεν είναι να απομονώσουμε το περιστατικό και να δούμε ποιος φταίει μόνο, αλλά πρέπει να δούμε τι οδήγησε σε αυτό. Δηλαδή ο θύτης στο σχολείο μπορεί να είναι θύμα στο σπίτι του, το έχουμε δει αυτό να συμβαίνει. Σε μια τέτοια περίπτωση όσες πενθήμερες αποβολές και να πάρει κάποιος δεν θα σταματήσει η βία. Και το ερώτημα είναι τι κάνουμε σε αυτές τις περιπτώσεις; Υπάρχουν δομές που μπορούν να προστατέψουν τα παιδιά που στο σχολείο μπορεί να εμφανίζονται ως θύτες αλλά να αποτελούν ταυτόχρονα και θύματα στο σπίτι τους. Αν και γενικά δεν πιστεύουμε ότι οι μαθητές χωρίζονται σε θύτες και θύματα, αλλά για την οικονομία του χρόνου χρησιμοποιούμε αυτούς τους όρους.

Γενικά πιστεύουμε ότι η ζωή έχει αλλάξει, οι όροι ζωής και δουλειάς των ανθρώπων έχουν αλλάξει πολύ και προς το χειρότερο. Δημιουργείται απόσταση από τα παιδιά μας και δεν είναι επιλογή μας. Τα παιδιά μας αντικειμενικά είναι στο σχολείο, στο Δημοτικό, από τις 7:30 το πρωί μέχρι τις 4 το μεσημέρι και σε ορισμένες περιπτώσεις έως και τις 17:30. Σε ένα σχολείο που δεν είναι ελκυστικό για τα παιδιά. Τα παιδιά μου πάνε στο ίδιο σχολείο που πήγαινα εγώ, στο οποίο

είχαν πάει και οι γονείς μου. Αυτό θα πει κάποιος οδηγεί στη βία από μόνο του; Όχι αλλά επιδρά στην ψυχολογία των παιδιών.

Άλλο παράδειγμα· τα παιδιά μας πέρασαν λόγω της πανδημίας 2 χρόνια εγκλεισμού. Τα ρώτησε κάποιος ειδικός όταν επέστρεψαν στο σχολείο τι έχει αφήσει όλο αυτό στην ψυχή τους; Θα πει κάποιος αυτό θα τα οδηγήσει από μόνο του στη βία; Όχι.

Άλλο παράδειγμα· μιλάμε για βία στα σχολεία. Η βία είναι μόνο στα σχολεία; Ζούμε σε ένα αγγελικά πλασμένο κόσμο και ξαφνικά οι έφηβοί μας ασκούν βία; Για παράδειγμα το 2023 είχαμε 13 γνωστές γυναικοκτονίες. Έχουμε σχεδόν καθημερινά δολοφονίες με ανθρώπους της νύχτας. Γενικά τα παιδιά μας από όλα τα μέσα έρχονται πολύ νωρίς σε επαφή με τη βία. Υπάρχει μουσική πολύ ευρέως γνωστή στη νεολαία που καλεί τα παιδιά μας σε βία, σε διακίνηση ναρκωτικών για να βγάλουν λεφτά, υποτιμούν το γυναικείο φύλο. Μάλιστα κι εδώ σήμερα από τους ομιλητές καταγγέλθηκε αυτό το είδος μουσικής, όμως μεγάλες εταιρίες και κανάλια φιλοξενούν τους «καλλιτέχνες» αυτούς και τους βραβεύουν κιόλας. Θα πει κανείς αυτό φταίει που τα παιδιά ασκούν βία; Όχι.

Βία δεν είναι για εμάς μόνο η σωματική. Βία για έναν έφηβο είναι να σου λέει ότι θέλει να κάνει μπάσκετ, χορό, θέατρο και εσύ να του λες δεν βγαίνω οικονομικά να σε στηρίξω. Βία είναι να λες στο παιδί σου δεν μπορώ να σε στείλω επαρχία να σπουδάσεις, άρα πάρε τα μέτρα σου να τα καταφέρεις να περάσεις στην πόλη όπου ζούμε αλλιώς δεν θα σπουδάσεις αυτό που αγαπάς. Βία είναι και αυτά. Για αυτά πότε θα μιλήσουμε;

Και υπάρχουν και άλλα παραδείγματα που από μόνα τους δεν μπορούν να δώσουν εξήγηση. Όλα μαζί όμως; Και στην τελική, ρωτήσαμε τα παιδιά να μας πούνε πως νιώθουν για όλα αυτά που συμβαίνουν γύρω τους;

Να σας πούμε τώρα γιατί μιλάμε για βία και όχι για παραβατικότητα. Γιατί είναι πιο βαθύ το θέμα. Δείτε ένα παράδειγμα που έγινε εδώ στην πόλη μας. Τρία παιδιά χτύπησαν για έναν ασήμαντο λόγο ένα άλλο παιδί άσχημα. Ας πούμε ότι τιμωρήθηκαν με όποιες ποινές θέλετε αυτά τα παιδιά. Γύρω από αυτά τα παιδιά υπήρχε όλο το σχολείο και τραβούσε με τα κινητά. Αυτό τι είναι; Είναι αποδοχή της βίας. Σημαίνει διασκεδάζω με τον πόνο κάποιου. Σημαίνει δεν αντιδρώ στην αδικία και σιωπηλά την ανέχομαι. Αυτό δεν είναι παράβαση του νόμου. Το να τραβάς με το κινητό είναι, το να διασκεδάζεις με τον πόνο του άλλου δεν είναι παράνομο. Με αυτό το γεγονός ποιος ασχολείται; Αυτό μας απασχολεί εμάς τους γονείς. Για αυτό, αυτό που ζητάμε είναι αρχικά ένα σχολείο που να μορφώνει τα παιδιά μας. Να τα μορφώνει ολόπλευρα όχι μόνο να διδάσκονται Γλώσσα, Μαθηματικά, Φυσική. Δεν θέλουμε το σχολείο να υποκαταστήσει την οικογένεια, όμως πρέπει να προάγει την ομάδα, την αλληλεγγύη. Δυστυχώς όμως το σχολείο έχει μετατραπεί σε εξεταστικό κέντρο. Δεν είναι τυχαίες οι μελέτες που δείχνουν ότι οι μαθητές δεν αισθάνονται ότι ανήκουν στη σχολική κοινότητα. Από αυτή την άποψη σήμερα δεν θα έπρεπε να γίνεται αυτή η συζήτηση υπό την αιγίδα του Υπουργείου Προστασίας του Πολίτη και δεν είναι προσωπικό, αλλά έπρεπε το Υπουργείο Παιδείας να μας ανακοινώσει τι μέτρα θα πάρει για μια πιο ουσιαστική αντιμετώπιση αυτών των ζητημάτων.

Εμείς ως Ένωση Γονέων Περιστερίου από την μεριά μας διεκδικούμε:

Μόνιμους ψυχολόγους και κοινωνικούς λειτουργούς στα σχολεία.

Σύγχρονα και ασφαλή σχολεία για τα παιδιά μας.

Γιατί δεν αρκεί να λέμε ότι τα παιδιά είναι το μέλλον πρέπει να τους το αποδεικνύουμε και να τα διευκολύνουμε γιατί όπως λέει και ένας μεγάλος ποιητής, ο Νίκος Καζαντζάκης,

“Έχεις τα πινέλα, έχεις τα χρώματα, ζωγράφισε τον παράδεισο και μπες μέσα”.

Όμως σε ένα παιδί πρέπει εμείς να του δώσουμε τα πινέλα και όχι να του τα παίρνουμε από τα χέρια με τις επιλογές σας.

Καλή συνέχεια.

Ευχαριστούμε